

Predigt zum Sonntag Reminiscere 2009

Kallis kogudus!

Vahemere ruumis tähendas viinamägi rikkust. Ta tähendas aga veel midagi. Piiblis on sellest sageli juttu: viinamägi on Jumala omandi võrdpilt. Ja Jumal näeb enda omandiga vaeva: me oleme seda kuulnud prohvet Jesaja viinamäe laulus. Viinamägi on Jumala rahva võrdpilt. Nüüd on viinamägi valmis ja viinamäe omanik on maalt lahkunud ja viinamäe rentnike kätte andnud. Aeg-ajalt saadab ta kellegi renti koguma. Selgub aga, et viinamäe rentnikud ei pea sugugi lepingust kinni: nad peksavad sulaseid, kes renti koguma peavad ja koguni tapavad mõned neist. Nad elavad nii, nagu oleks see tõepoolest nende viinamägi, mitte Jumala viinamägi. Nad tohivad elada sellest, mida see viinamägi kingib. Nad peavad selle eest vaid renti tasuma. Ja nad ei tohi unustada, kellele see viinamägi tegelikult kuulub.

Kuid mida teevad selle asemel viinamäe rentnikud? Nad röövivad viinamäe endale. Nad peksavad ja tapavad neid, kes neile Jumalat meelde tuletavad. Kes tuletavad neile meelde, et viimselt on Jumal see, kellel on õigus esitada rentikele pretensioone nende elatise ja elu alustalade osas. Kes teevad selgeks, et selle, mis rentnikel eluks olemas on, on nad saanud Jumala käest. Ja nagu kõlab Jeesuse prohvetearing omaenda saatuse kohta, nii ka sünnib: lõpuks ütlevad inimesed, kellele Pilaatus näitab piinatud Jeesust: "Me ei taha, et tema meie üle valitseb! Löö ta risti!" Ja nad võtavad tema, viskavad ta viinamäelt välja ja tapavad ta, jätavad ta vedelema, tema, kes ta ometi on pärija, kellel üksinda on õigus tervele viinamäele, rentnike elu alustalale.

Inimlik vastuseis Jumalale. See väljendub eeskätt kahel viisil. Ühelt poolt teoreetilise vastuseisuna. Jumala Sõna jäetakse tähele panemata.

Martin Luther ütles oma elu lõpupoole ühes oma kuulsas lauakõnes: "Kolmekümmend aastat tagasi ei lugenud keegi Piiblit!" Selleks ajaks, kui ta seda ütles, oli see tänu temale endale muutunud. Piiblist oli inimeste jaoks saanud midagi uut.

Tänapäeval võime me taas koos temaga öelda: mitte keegi ei loe Piiblit. Ta on paljude jaoks liiga paks, liiga arusaamatu, liiga vanamoodne. Need, kes teda seletama peaksid, on liiga vanamoodsad, neist on liiga raske aru saada.

Me alahindame Jumala Sõna. Jumal saadab ikka ja jälle sõnumitoojaid, kes kes oma sõnumitooja ameti pärast ka kannatama peavad. Selle sees, keda Jumala Sõna on puudutanud, põleb tuli. Ta ei saa seda endale hoida. Kõik, mida ta veel õppima peab, on anda see edasi sellisena, millisena ta selle vastu võttis: **rõõmu** sõnumina. Eelkõige rõõmusõnumina. Meie, kristlased, peaksime oleme

rõõmsad. Me oleme Jumala kiri, mida inimesed loevad. Kui meie ei ole rõõmusõnumi toojad ja kandjad, siis kuidas saame me oma ülesande täitmisega toime tulla ja seda sõnumit edasi anda? Mitte üksnes teised ei avalda teoreetilist vastupanu Jumalale. Ka meie ise teeme seda. Kui meile on selge, mida Jumal meilt tahab ja me ei tee seda kas laiskusest või argusest. Siis kuulume ka meie viinamäe rentnike hulka. Siis käitume me nii, nagu oleks viinamägi meie oma. Just kirikus võib seda sageli kohata.

Kui inimesed ka ainult pealiskaudselt Jumala Sõnaga kokku puutuvad, reageerivad nad enamasti selliselt: üks kooliõpilane ütleb mulle: Piiblil pole õigus. Mina vastu: Aga Piibel on ju päris paks, kus ja milles tal siis täpselt õigus ei ole? Seda ta ei oska öelda. Ta pole veel kunagi Piiblit lugenud. Dr. Luther on Piibli meile tagasi andnud ja meie ei loe seda! Filosoofia tundides räägime me koolis maailmast ja sellest, mis on maailma ja elu aluseks. Eriti usinalt võtavad õpilased sõna siis, kui mõni filosoof Jumalast räägib: "See ei ole võimalik", ütlevad nad. Ja püüavad sellele filosoofile vastu vaielda.

Üks minu kooliõpilastest tahab kevadel tulla kaasa Saksamaale Kirikupäevale. Auhinnaks heade tulemuste eest saksa keele tundides. Aga ta ei tohi kaasa tulla. Tema vanemad ei taha, et ta kirikuga tegemist teeks. Äkki ta laseb ennast mõjutada ja mine tea, mis temast siis veel saab? Ainult mitte mingit religiooni ja mitte mingit usku! Inimesed tajuvad instinktiivselt Jumala Sõnas peituvaid nõudeid. Aga nad kisavad koos teistega: "Me ei taha, et tema meie üle valitseks!" Ma ütlesin juba, et ka meie, kristlased, ei tee sageli seda, mida Jumal meilt ootab. Erinevus on vaid selles, et me seda teame ja selle eest vabandust võime paluda. Et me teame - Jeesus on surnud meie laiskuse ja arguse ja meie vastupanu pärast!

Teine vastuseis on praktiline. See vastuseis näeb välja nii, nagu Jeesus seda Matteuse evangeeliumi kahekümne viiendas peatükis kirjeldab: "Mida te iganes olete teinud kellele tahes mu kõige pisematest vendadest, seda te olete teinud mulle!" Jeesuse jaoks käivad sõnad ja nende järgi tegemine kokku.

Me ei saa täievoliliselt Jumalast kõnelda ja Tema Sõna kuulutada, kui me ei armasta neid, kelle jaoks me seda teeme. Ja enne, kui me seda armastust oma südames ei tunne, ei peaks me sellega üldse pihtagi hakkama.

Me ei osuta Jumala Sõnale au, kui me omistame talle vaid teoreetilise õigsuse. Jumala Sõna haarab inimest tervikuna, tema mõistuse ja tema südame. Ta tahab haarata meie mõistuse ja südame ja ka terve kiriku oma.

Seniks saame me palvetada, teiste ja enda eest. Tõe armastamise ja tundmise eest, selle eest, et Jumala Sõna meid nii vabastaks kui vaimustaks. Et me märkaksime, kui jõuline ja värskendav ta on, kui täis elu. Kallis kogudus, me oleme seda kuulnud ja kogenud: "Kivi, mille ehitajad tunnistasid kõlbmatuks, on saanud nurgakiviks!" Tema peale tahame me edasi ehitada ja temast tahame me kõnelda. Aamen.